

Afhjælpning af den ekstraordinære Arbejdsløshed i al Almindelighed har vi jo, som det ogsaa blev nævnt af det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe), § 32 i Loven af 4. Marts 1924 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Af ganske særlig Betydning vilde det imidlertid være, om der blev sørget for, at de store private Erhvervsvirksomheder kunde komme op paa en forøget og helst normal Beskæftigelse. Det er det, der vil batte. Nu er det jo saaledes her i Landet, at Befolkningen normalt vokser med 35 000 Mennesker om Aaret, og til en stor Del af disse skal der skaffes Arbejde. Af dette aarligt voksende Overskud indgaar en Del under de normale Arbejdsrammer, og vi ser saaledes, efter at de ekstraordinære Forhold fra Krigstiden er afviklet, at Medlemstallet i de statsanerkendte Arbejdsløhedskasser vokser. I 1923 var der 252 129, i 1924 255 641, og i Aar er Tallet — stadig opgjort pr. 31. Marts — 265 626. Naar Afsætningsmulighederne samtidig mindskes, er det jo kun rimeligt, at Beskæftigelsesmulighederne bliver mindre. Ifølge den offentlige Arbejdsanvisnings Statistik var der ultimo Oktober forrige Aar ledigmeldt 17 964 Arbejdere. Efter den sidste Opgørelse — det ærede 1lte tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) nævnte Tallet den 16., men jeg tror, vi har det fra den 23. i denne Maaned — er der 33 897 ledigmeldte. Det er altsaa godt 16 000 flere end i Fjor, men samtidig er Medlemsantallet i Arbejdsløhedskasserne, som jeg nævnte før, vokset med 10 000. Naar jeg anfører disse Tal, er det ikke for at afsvække Indtrykket af den Ulykke, som den voksende Arbejdsløshed betyder for det danske Samfund, men for at vise, at der dog er en ret nærliggende Forklaring paa en Del af den.

Jeg ved ikke, om den højtærede Socialminister kan oplyse, i hvilket Omfang Kommunerne eller Staten i Øjeblikket har iværksat Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Den Bemyndigelse, som i § 4 søges givet Ministeren for offentlige Arbejder til efter Samraad med Socialministeren og med Finansudvalgenes Tilslutning inden 15. Maj næste Aar at lade visse Arbejder udføre, synes mig ikke paa-krævet, thi noget saadant kan vel nok finde Sted uden denne Lovbestemmelse. Ministrenes Gang til Tingenes Finansudvalg er jo saa almindelig, at en Anvisning herpaa maa synes ganske overflødig. Og naar saa er, hvorfor skal en saadan Bestemmelse saa ind i Loven? Paa den anden Side vil jeg sige til den højtærede Socialminister,

at kan vi i øvrigt blive enige, skal denne Bestemmelse ikke skille os.

Under Hensyn til de Bestræbelser, der gøres for at faa rettet paa det danske Pengemarked, er det efter mit Skøn uheldigt, naar det i § 3 foreslaas, at der skal udstedes for 8 Mill. Kr. 5 pCt.s Obligationer. En Forretningsmand, der for et Par Dage siden vendte hjem fra en Rejse i Norge og Sverige, sagde til mig, at ligger Valutasituationen uklar i Danmark, maa den siges at ligge endnu mere grumset i Norge, hvorimod det er en Fornøjelse at se, hvor overlegent Svenskerne nu er i Stand til at tage paa hele dette Spørgsmaal, og han tilføjede, at han følte sig endnu mere end tidligere overbevist om, at vi Danske ikke havde andet at gøre end hurtigst muligt at faa vor Krone op i Pari. Ud fra denne Betragtning angaaende Forholdene i Norge og Sverige og ud fra hele min egen Opfattelse af Forholdene maa jeg sige, at jeg ikke tror, vi faar Erhvervslivet i normal Gænge, før Kronen er i Pari, og jo længere det varer, desto længere vil vi have den store Arbejdsløshed. Thi saa længe Kronen ikke er i Pari, ventes og haabes der paa yderligere Prisfald, Køberne holder sig tilbage, og Ordrene udebliver. Ud fra dette mit Syn kan jeg kun betragte den foreslaaede nye Obligationsudstedelse som en Foranstaltning, der indirekte vil forsinke vore Penges Tilbagevenden til Pari og dermed vanskeliggøre det for Erhvervslivet at naa normalt Omfang og for Arbejderne at faa normal Beskæftigelse.

Naar jeg rent erhvervsmæssigt og forretningsmæssigt ser paa det foreliggende Lovforslag, maa ærede Medlemmer og den højtærede Socialminister efter mine Udtalelser kunne forstaa, at jeg ikke anser de foreslaaede Foranstaltninger for at være i Stand til at nedbringe Arbejdsløsheden i tilfredsstillende, ja, end ikke i nævneværdigt Omfang, de vil ikke virke effektivt nok. Derfor vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Socialminister, at han i det Udvalg, som bliver nedsat, fremkommer med saadanne Realitetsforslag, at der kan komme til at foreligge Vedtagelser, som ikke skyder Beskæftigelsesspørgsmaalet ud i en fjernere Fremtid, men som aabner Mulighed for, at de arbejdsledige kan finde snarlig Beskæftigelse. Alene at bygge paa, at det offentlige, Stat og Kommune, skal skaffe Arbejde i et saa stort Omfang, at det kan bevirke en følelig Nedgang i de arbejdslediges Tal, lader sig ikke gøre, der maa andre og hurtigere virkende Midler til, og derom maa der optages Forhandlinger i det kommende Udvalg.